

SKARGA KASACYJNA I NARUSZENIE PRZEPISÓW PRAWA PROCESOWEGO/2678/2015

I ostatecznie, do naruszenia doszłoby, gdyby nie stwierdzono abuzywnego charakteru klauzul, ponieważ gdyby klient znał przewidywalny koszt finansowy umowy, który znał bank, nigdy nie wyraziłby swojej zgody.

3.- Zważywszy, że uwzględnienie tego motywu oznaczałoby uwzględnienie roszczenia wyrażonego w pozwie jako główne (częściowe unieważnienie umowy), należy go przeanalizować przed motywami trzecim i czwartym, które są motywami pomocniczymi roszczenia sformułowanego w trybie zastępczym, którym jest unieważnienie umowy z powodu wady oświadczenia woli.

PUNKT SIÓDMY.- *Decyzja Sądu (I). Oddalenie argumentacji dotyczącej naruszenia zasad wprowadzania warunków ogólnych*

1.- W pozwie zgłoszono, między innymi, zarzut ukierunkowany na stwierdzenie częściowej nieważności kredytu hipotecznego w walucie, konkretnie, klauzul dotyczących denominacji w jenach, ze względu na ich abuzywność z powodu nieprzechodzenia kontroli transparentności. Powodowie nie wnioskowali o to, by tego rodzaju warunki ogólne nie były uważane za wprowadzone do umowy, ale by stwierdzono ich nieważność z powodu ich abuzywności.

Debata zarówno w pierwszej jak i drugiej instancji skoncentrowała się na kontroli pod kątem abuzywności tych klauzul, a konkretniej, czy przechodzą kontrolę transparentności.

2.- Naruszenie artykułów 5 i 7 Ustawy o Warunkach Ogólnych Transakcji (dalej LCGC) mogłoby stanowić przedmiot motywu skargi kasacyjnej, jeśli w pozwie zgłoszono by zarzuty ukierunkowane na stwierdzenie, że klauzule związane z denominacją w walucie nie zostały włączone do umowy kredytu hipotecznego ze względu na niespełnianie obowiązujących w tego rodzaju przepisach wymogów włączania do umowy, Sąd Okręgowy wypowiedziałby się w sprawie takiej kwestii i nieprawidłowo zastosowałby tego rodzaju przepisy prawne lub niesłusznie odmówiłby ich zastosowania.

Natomiast z uwagi, iż nie przedstawiono takiego roszczenia i nie wydano orzeczenia odnośnie zastosowania lub niezastosowania artykułów 5 i 7 LCGC, nie podlega dopuszczeniu motyw skargi kasacyjnej oparty na naruszeniu przepisów prawa innych niż stanowiące postawę wytoczonego powództwa. Tutejszy sąd

SKARGA KASACYJNA I NARUSZENIE PRZEPISÓW PRAWA PROCESOWEGO/2678/2015

nie może sprawdzić pod kątem prawidłowości zastosowania przepisów prawnych, które nie były brane pod uwagę przez Sąd Okręgowy, ani by je zastosować, ani by zanegować ich zastosowanie, jeśli dzisiaj wnoszący środek odwoławczy nie zgłosili na stosownej drodze, pominięcia wydania orzeczenia lub braku kompletności wyroku Sądu Okręgowego.

PUNKT ÓSMY.- *Decyzja sądu (II). Kontrola transparentności klauzul związanych z denominacją kredytu w walucie i zmiana jednej waluty na drugą*

1.- Motyw skargi kasacyjnej opiera się również na naruszeniu prawa, do którego doszło, stosując przepisy prawne regulujące kontrolę abuzywności klauzul nienegocjowanych, a dokładniej, kontrolę transparentności, konkretnie artykuły 80.1 i 82 Tekstu Jednolitego Ustawy Ogólnej w sprawie Ochrony Konsumentów i Użytkowników [TRLCU], które wprowadzają założenia Dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków, przedstawione w art. 4.2 Dyrektywy.

2.- W wyroku TSUE z 3 grudnia 2015 roku, przypadek *Banif Plus Bank*, sprawa C-312/14, który wykluczył zastosowanie przepisów MiFID odnośnie tego rodzaju produktów bankowych, stwierdzono:

«47. Następnie należy stwierdzić, że przepisy innych aktów prawa Unii mające na celu ochronę konsumentów mogą być istotne w sprawie takiej jak ta w postępowaniu głównym.

»48. Ma to w szczególności miejsce w przypadku przepisów Dyrektywy 93/13, które ustanawiają mechanizm kontroli treści klauzul abuzywnych w ramach systemu ochrony konsumentów ustanowionego w tej dyrektywie (zob. podobnie wyrok *Kásler i Káslerné Rábai*, C-26/13, EU:C:2014:282, pkt 42)».

3.- W wyroku w przypadku *Kásler*, TSEU stwierdził zasadność przeprowadzania kontroli transparentności w stosunku do klauzul nienegocjowanych, regulujących główny przedmiot umowy kredytowej denominowanej w walutach.

4.- Również w wyroku TSUE, przypadek *Andriciuc*, stwierdzono zasadność przeprowadzenia w umowach kredytowych denominowanych w walutach kontroli transparentności klauzul, regulujących główny przedmiot umowy oraz dostosowania ceny do zapłaty z jednej strony oraz usług i towarów, które mają zostać dostarczone jako kontrapozycja z drugiej.

SKARGA KASACYJNA I NARUSZENIE PRZEPISÓW PRAWA PROCESOWEGO/2678/2015

5.- Pierwszą kwestią podlegającą rozstrzygnięciu jest fakt, że nie można uwzględnić argumentacji strony składającej środek odwoławczy, która stwierdza, że kontrowersyjne klauzule były przedmiotem indywidualnych negocjacji i wobec tego pozostają poza obszarem zastosowania Dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków ze względu na mający zastosowanie art. 3 Dyrektywy.

Żaden z wyroków instancji nie wspomina o istnieniu tego rodzaju negocjacji. W akcie notarialnym umowy kredytu hipotecznego stwierdzono, że została ona sporządzona zgodnie ze wzorem udostępnionym przez Berclays i «zawiera ogólne warunki transakcji». Nie ma też informacji, że to kredytobiorcy dokonali początkowego wyboru waluty, w której był wyrażony kredyt.

Fakt, że negocjowano kwotę w euro, na którą udzielany był kredyt (tę, którą kredytobiorcy chcieli zrefinansować), termin zwrotu, nawet obecność elementu «waluta obca», który uzasadniał niższe oprocentowanie od zwyczajowego oprocentowania na rynku w przypadku kredytów w euro (co jest tym, co sprawiało, że kredyt był atrakcyjny), nie oznacza, że przedmiotem negocjacji była treść klauzul umowy, a konkretnie tryb, w którym występował element «waluta obca» w gospodarce umowy (kursy wymiany przekazywanego kapitału, spłaty rat i zmiany jednej waluty na drugą, konkretne reperkusje ryzyka wahań waluty, przeliczanie równowartości w euro kapitału denominowanego w walutach zgodnie z jej wahaniami, konsolidacja równowartości w euro lub w innej wybranej walucie kapitału pozostałego do spłaty z rewaloryzacją wynikającą z wahanía waluty w przypadku zmiany jednej waluty na drugą, itp.) oraz w pozycji prawnej i finansowej, którą każda strona przyjmowała na siebie podczas wykonywania umowy.

6.- Nie jest zasadne zadanie pytania prejudycjalnego do TSUE odnośnie tych zagadnień sporu, czego domaga się CaixaBank, ponieważ składając taki wniosek, opiera się na niepotwierdzonych faktach i domaga się zadania pytania prejudycjalnego, którego przedmiotem byłoby dokonanie oceny prawnej faktów stanowiących przedmiot sporu, co leży w kompetencji niniejszego sądu, a nie dokonania interpretacji przepisu prawnego Unii Europejskiej odnośnie którego występują wątpliwości, co jest tym, co uzasadnia złożenie pytania prejudycjalnego do TSUE.

SKARGA KASACYJNA I NARUSZENIE PRZEPISÓW PRAWA PROCESOWEGO/2678/2015

W tej kwestii, ustęp 28 wyroku 28 TSUE z 11 września 2008 roku, sprawa C-279/06, przypadek *Cepsa*, cytując inne, wcześniejsze wyroki, stwierdza:

«Należy przypomnieć, że na podstawie art. 234 WE, opartego na całkowitym rozdziale zadań sądów krajowych i Trybunału, ten ostatni jest upoważniony wypowiadać się w zakresie wykładni lub ważności aktu wspólnotowego wyłącznie na podstawie stanu faktycznego przedstawionego mu przez sąd krajowy, natomiast do tego ostatniego należy zastosowanie zasad prawa wspólnotowego do konkretnego przypadku. Trybunał nie jest natomiast właściwy do rozstrzygnięcia co do stanu faktycznego zawistej przed sądem krajowym sprawy lub do stosowania w stosunku do przepisów lub sytuacji krajowych norm wspólnotowych, których interpretacji dokonał, ponieważ te kwestie należą do wyłącznej kompetencji sądów krajowych [...]».

7.- Nie można również dopuścić drugiego zarzutu, któremu wobec którego wyraziła sprzeciw instytucja bankowa, przedstawionemu w argumentacji dotyczącej wyroku TSUE w przypadku *Andriuc*, w takim rozumieniu, iż zakwestionowane postanowienia pozostają poza obszarem oddziaływania Dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków poprzez zastosowanie art.1.2. Dyrektywy.

Przepis ten stanowi:

«Warunki umowy odzwierciedlające [bezwzględnie] obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze oraz postanowienia lub zasady konwencji międzynarodowych, których stroną są państwa członkowskie lub Wspólnota, zwłaszcza w dziedzinie transportu, nie będą podlegały przepisom niniejszej dyrektywy».

Powód dla którego, według banku, należy zastosować ten przepis polega fakcie, iż postanowienia te ograniczają się na odzwierciedleniu zasady nominalizmu pieniężnego z art. 1170 Kodeksu Cywilnego w związku z artykułami 1753 i 1754 Kodeksu Cywilnego i 312 Kodeksu Handlowego.

8.- Zarzut powinien zostać oddalony. Niezaprzeczalnym jest, że w przypadku umowy, z której wynikają zobowiązania pieniężne, należy uzgodnić walutę, w której należy regulować zobowiązania płatnicze ustalone w umowie. Natomiast zaskarżone w pozwie klauzule, nie ograniczają się do odzwierciedlenia przepisów prawnych, przywołanych przez stronę pozwaną. Również konkretne brzmienie, które nadano tym klauzulom w akcie notarialnym oraz brak informacji przedumownych i umownych o ich znaczeniu dla pozycji prawnej i finansowej stron w trakcie wykonywania umowy, nie są konsekwencjami transpozycji tych przepisów prawnych na umowę. Przeciwno czemu wydaje się

